

5.1 บทสรุป

จากการศึกษารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ในเรื่องเกี่ยวกับโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญพบว่ามีปัญหา ดังนี้

5.1.1 ปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างของศาลรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 แม้จะบัญญัติให้มีศาลรัฐธรรมนูญเหมือนกัน แต่มีแนวคิดต่างกันค่อนข้างมาก โดยเฉพาะเรื่องโครงสร้างหรือองค์ประกอบของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่มีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างมาก ดังจะได้กล่าวต่อไป

องค์ประกอบของคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 255 ประกอบด้วยประธานศาลรัฐธรรมนูญจำนวน 1 คน และตุลาการศาลรัฐธรรมนูญอื่นอีก 14 คน รวมเป็น 15 คน ซึ่งมีผู้พิพากษาอาชีพจำนวน 7 คน เป็นผู้พิพากษาในศาลฎีกาเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาโดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวน 5 คน และมาจากตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดโดยวิธีลงคะแนนลับจำนวน 2 คน ส่วนอีก 8 คน ซึ่งเป็นเสียงข้างมากมาจากผู้ทรงคุณวุฒิสภานิติศาสตร์ จำนวน 5 คน และผู้ทรงคุณวุฒิสภารัฐศาสตร์ จำนวน 3 คน สัดส่วนของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มีเจตนารมณ์ให้เกิดการมีส่วนร่วมอยู่มาก เพราะแม้แต่องค์ประกอบของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญยังบัญญัติให้ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่เป็นผู้พิพากษาอาชีพมีสัดส่วนน้อยกว่าตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิ คือ จำนวน 7 ต่อ 8

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 แล้วพบว่ามีปัญหา ดังนี้

1) ปัญหาสัดส่วนของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่มาจากศาลฎีกาจำนวนถึง 5 คน ทำให้ผู้พิพากษาศาลฎีกาเป็นฝ่ายเสียงข้างมาก (หากแบ่งเป็น ๔ ฝ่าย คือ ผู้พิพากษาศาลฎีกา ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ผู้ทรงคุณวุฒิสภานิติศาสตร์ และผู้ทรงคุณวุฒิสภารัฐศาสตร์) ดังนั้น จึงมีโอกาสเป็นอย่างมากว่าผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นประธานศาลรัฐธรรมนูญจะเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกา ซึ่งก็ปรากฏว่าประธานศาลรัฐธรรมนูญคนแรก คือ นายอูระ หวังอ้อมกลาง ซึ่งมาจากศาลฎีกา

2) สัดส่วนของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งมีที่มาจากการสรรหาตามมาตรา 257 คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วยประธานศาลฎีกา คณบดีคณะนิติศาสตร์หรือเทียบเท่าของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทุกแห่งซึ่งเลือกกันเองให้เหลือ 4 คน คณบดีคณะรัฐศาสตร์หรือเทียบเท่าของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทุกแห่งซึ่งเลือกกันเองให้เหลือ 4 คน ผู้แทนพรรคการเมืองทุกพรรคที่มีสมาชิกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคละ 1 คน ซึ่งเลือกกันเองให้เหลือ 4 คน เป็นกรรมการ รวมเป็นคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จำนวน 13 คน ซึ่ง 12 คน มีที่มาหลากหลายทำให้เกิดการแทรกแซงจากฝ่ายการเมืองได้ง่าย ทั้งคณบดีคณะนิติศาสตร์ คณบดีคณะรัฐศาสตร์ และผู้แทนพรรคการเมือง แต่ต้องมีหน้าที่เลือกผู้ทรงคุณวุฒิสภานิติศาสตร์ ตามมาตรา 255 (3) จำนวน 10 คน และผู้ทรงคุณวุฒิสภารัฐศาสตร์ ตามมาตรา 255 (4) จำนวน 6 คน เพื่อให้วุฒิสภาคัดเลือกให้เหลือ 5 คน และ 3 คน ตามมาตรา 257 (2) แล้วแต่กรณี แต่ปัญหาในการคัดเลือกของวุฒิสภานั้น ปรากฏว่าวุฒิสภาซึ่งเป็นสภาตรวจสอบถูกแทรกแซงจากฝ่ายบริหาร ทำให้เกิดความล้มเหลวในการคัดเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ เพราะฝ่ายบริหารสามารถแทรกแซงการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้ทั้งกระบวนการ ตั้งแต่กระบวนการได้มาซึ่งคณะกรรมการสรรหา และการคัดเลือกรายชื่อโดยวุฒิสภา ทำให้ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 8 คน เป็นคนของฝ่ายการเมืองเสียเป็นส่วนใหญ่ อันส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการทำคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

เมื่อมีการยกเลิกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้มีการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญโดยการลดจำนวนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญลงอย่างมาก คือ จากจำนวน 15 คน (ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540) ลดลงเหลือ 9 คน (ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550) โดยประกอบด้วยประธานศาลรัฐธรรมนูญ

จำนวน 1 คน และตุลาการศาลรัฐธรรมนูญอื่นอีก 8 คน ซึ่งมาจากผู้พิพากษาอาชีพ จำนวน 5 คน คือ ผู้พิพากษาในศาลฎีกา จำนวน 3 คน ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด จำนวน 2 คน และเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิอีก จำนวน 4 คน แบ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านนิติศาสตร์อย่างแท้จริง จำนวน 2 คน และผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันรัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์อื่นซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญทางการบริหารราชการแผ่นดินอย่างแท้จริงอีก จำนวน 2 คน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับพบว่านอกจากจำนวนองค์ประกอบของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่ลดลงแล้ว ยังมีความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ดังนี้

1) สัดส่วนของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่เป็นผู้พิพากษาอาชีพมีมากกว่าสัดส่วนของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิ กล่าวคือ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 จำนวนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้งหมดมีสัดส่วนของผู้พิพากษาอาชีพ (ผู้พิพากษาศาลฎีกาและตุลาการศาลปกครองสูงสุด) มีจำนวน 7 คน น้อยกว่าตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิ (สาขานิติศาสตร์และสาขารัฐศาสตร์) ที่มีจำนวน 8 คน ส่งผลให้ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิเป็นเสียงส่วนใหญ่ในศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งสะท้อนถึงการถ่วงดุลระหว่างผู้พิพากษาอาชีพกับผู้ทรงคุณวุฒิ แต่ก็ยังมีปัญหาในเรื่องความหลากหลายของผู้ทรงคุณวุฒิที่ยังจำกัดอยู่เฉพาะสาขานิติศาสตร์และสาขารัฐศาสตร์เท่านั้น ทำให้ไม่มีความหลากหลายของแนวความคิดประกอบการทำคำวินิจฉัย

แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีการเปลี่ยนแปลงสัดส่วนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้พิพากษาอาชีพต่อสัดส่วนของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิ โดยเพิ่มจำนวนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่มาจากผู้พิพากษาในศาลฎีกาและตุลาการในศาลปกครองสูงสุด มากกว่าจำนวนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิ คือ จำนวน 5 ต่อ 4 ทำให้จำนวนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้พิพากษาอาชีพเป็นเสียงข้างมากในองค์คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ แม้จะมีตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ด้วยแต่ในความเป็นจริงอาจไม่มีบทบาทต่อการทำคำวินิจฉัยมากนัก

2) คุณสมบัติของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์และสาขารัฐศาสตร์ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 255 (3) และ (4) บัญญัติให้มีผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์จำนวน 5 คน และผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันรัฐศาสตร์จำนวน 3 คน สังเกตได้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ให้ความสำคัญกับ

ผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์มากกว่าสาขารัฐศาสตร์ แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนและคุณสมบัติของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิ กล่าวคือ ลดจำนวนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิเหลือ 4 คน โดยแบ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านนิติศาสตร์อย่างแท้จริง จำนวน 2 คน และผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันรัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์อื่น ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านการบริหารราชการแผ่นดินอย่างแท้จริง จำนวน 2 คน มีข้อสังเกตคือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ให้ความสำคัญกับผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์และสาขารัฐศาสตร์ในสัดส่วนจำนวนที่เท่ากัน คือ จำนวนสาขาละ 2 คน และแต่ละสาขาจะต้องมีความเชี่ยวชาญอย่างแท้จริง ในส่วนของสาขารัฐศาสตร์มีการบัญญัติให้รวมถึงสาขารัฐประศาสนศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์อื่นด้วย ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้มีความหลากหลายมากขึ้นกว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เพราะปัจจุบันผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดินมิได้จำกัดอยู่เฉพาะแต่ในสาขารัฐศาสตร์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการเปิดให้มีผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่หลากหลายมากขึ้นก็ตาม แต่ผู้เขียนเห็นว่า ในความเป็นจริงอาจไม่มีบทบาทต่อการทำคำวินิจฉัยมากนัก เพราะเป็นจำนวนน้อยกว่าตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทที่มาจากผู้พิพากษาและตุลาการ

3) ที่มาของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ผู้เขียนขอกล่าวถึงที่มาของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งแบ่งประเภทตุลาการศาลรัฐธรรมนูญออกเป็น 2 ประเภท เช่นกัน คือ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้พิพากษาศาลฎีกาหรือที่ผู้เขียนเรียกว่าผู้พิพากษาอาชีพประเภทหนึ่ง กับตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งสามารถแยกออกได้อีกเป็น

3.1) ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้พิพากษาอาชีพที่มาจาก การเลือกของฝ่ายตุลาการเอง กล่าวคือ ผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุด นั้น ผู้เขียนขอตั้งข้อสังเกตว่า การให้ฝ่ายตุลาการกันเองเลือกตัวแทนของฝ่ายตุลาการมาเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้น จะแสดงถึงความเป็นอิสระในการทำหน้าที่ของตุลาการที่ได้รับเลือกหรือไม่ เพราะเหตุว่าตัวแทนของฝ่ายตุลาการ (ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาและที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุด) ที่เข้าไปมีส่วนร่วมในการแต่งตั้งผู้พิพากษาหรือตุลาการแล้วแต่กรณี เพื่อมาเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้น มิได้เป็นการกระทำทางตุลาการโดยแท้

เพราะการเป็นตัวแทนดังกล่าวมิได้เป็นตัวแทนของอำนาจตุลาการ แต่เป็นตัวแทนของกลุ่มในทางวิชาชีพ จึงมีปัญหาว่า ความเป็นตัวแทนดังกล่าวมีความชอบธรรมในการคัดเลือกผู้พิพากษาหรือตุลาการมากน้อยเพียงใด ซึ่งจะเกี่ยวพันไปถึงเรื่องความยึดโยงกับประชาชนในฐานะเจ้าของอำนาจอธิปไตย กับองค์กรตุลาการที่ดูจะขาดความสัมพันธ์กับประชาชนในแง่นี้ไป ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่า หากจะสะท้อนความเป็นตัวแทนในระบอบประชาธิปไตย ผู้พิพากษาศาลฎีกาหรือตุลาการศาลปกครองสูงสุดจะต้องมาจากการคัดเลือกของประชาชนหรืออย่างน้อยที่สุดก็ตัวแทนของประชาชนเป็นผู้เลือก นั่นก็คือ รัฐสภา แต่อย่างไรก็ดี ผู้เขียนเห็นว่าการมีส่วนร่วมของตุลาการในการคัดเลือกตัวแทนเพื่อไปดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจะต้องยังคงมีอยู่ แต่อาจเปลี่ยนรูปแบบ เช่น เป็นการให้ข้อคิดเห็นหรือคำปรึกษาหารือ แต่ไม่ถึงขนาดที่จะมีผลบังคับให้องค์กรที่มีหน้าที่ตัดสินใจต้องผูกพันตามข้อคิดเห็นหรือคำปรึกษาหารือ นั้น ๆ

3.2) ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งมีที่มาจากการสรรหาของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งแน่นอนจุดสำคัญอยู่ที่ผู้ที่จะมาสรรหาและกระบวนการสรรหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 บัญญัติให้คณะกรรมการสรรหา คือ ประธานศาลฎีกา คณบดีคณะนิติศาสตร์หรือเทียบเท่าของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทุกแห่งซึ่งเลือกกันเองให้เหลือ 4 คน คณบดีคณะรัฐศาสตร์หรือเทียบเท่าของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทุกแห่งซึ่งเลือกกันเองให้เหลือ 4 คน ผู้แทนพรรคการเมืองทุกพรรคที่มีสมาชิกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคละ 1 คน ซึ่งเลือกกันเองให้เหลือ 4 คน เป็นกรรมการรวมเป็นคณะกรรมการสรรหาจำนวน 13 คน ตามมาตรา 257 (1) ซึ่งมีผู้พิพากษาเพียงคนเดียวคือ ประธานศาลฎีกา ส่วนนอกจากนั้นมีที่มาหลากหลาย ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีในหลักการ แต่ในความเป็นจริงเป็นช่องทางสำคัญที่สามารถแทรกแซงกระบวนการสรรหาได้

ส่วนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 206 (1) บัญญัติให้คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญประเภทผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วย ประธานศาลฎีกา ประธานศาลปกครองสูงสุด ประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร และประธานองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเลือกกันเองให้เหลือ 1 คนเป็นกรรมการรวมกันเป็นคณะกรรมการสรรหาจำนวน 5 คน เพื่อไปสรรหาผู้ที่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้ถึง 4 คน โดยไม่เปิดโอกาสให้วุฒิสภาได้คัดเลือก คงทำได้เพียงเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบเท่านั้น ซึ่งไม่น่าจะเป็นเรื่องที่ถูกต้องนัก

5.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญ

อำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีความเปลี่ยนแปลงไปจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ทั้งในทางที่เพิ่มขึ้นและลดลง ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวไว้โดยละเอียดในบทที่ 4 แล้วจึงไม่ขอกล่าวซ้ำในบทนี้อีก แต่จะกล่าวถึงเฉพาะแต่อำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงเท่านั้น ดังนี้

1) การควบคุมความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของร่างพระราชบัญญัติ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 การตราพระราชบัญญัติและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญมีกระบวนการตราเหมือนกัน ดังนั้น พระราชบัญญัติธรรมดากับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญจึงมีสถานะอย่างเดียวกัน แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติแยกกระบวนการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญกับพระราชบัญญัติธรรมดาออกจากกัน ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญมีกระบวนการตรายากกว่าพระราชบัญญัติธรรมดา ตามมาตรา 140 และเมื่อรัฐสภาให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญแล้วยังไม่สามารถนำขึ้นทูลเกล้าฯ ได้ มาตรา 141 บัญญัติบังคับให้ต้องส่งร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยความชอบด้วยรัฐธรรมนูญเสียก่อน ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีได้บังคับกับการตราพระราชบัญญัติธรรมดา ทั้งนี้ การที่ให้มีการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญได้ง่ายกว่าร่างพระราชบัญญัติธรรมดาก็เพื่อไม่ให้มีการบิดเบือนเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญโดยการตราเป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ เพื่อรักษาความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญนั่นเอง

2) วิธีพิจารณาความของศาลรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจออกข้อกำหนดเกี่ยวกับวิธีพิจารณาของตนเองได้ตามมาตรา 269 แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มิให้ศาลรัฐธรรมนูญออกข้อกำหนดว่าด้วยวิธีพิจารณาอีกต่อไป โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 138 (5) ให้วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญออกเป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นการลดอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนนี้ลง แต่ปรากฏว่า มาตรา 139 (3) บัญญัติให้อำนาจศาลรัฐธรรมนูญในการเสนอร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธี

พิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญได้ ยิ่งกว่านั้นคือ ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวเมื่อรัฐสภาให้ความเห็นชอบแล้วจะต้องส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญตรวจสอบเองเสียก่อนว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ตามมาตรา 141 ซึ่งเป็นกระบวนการที่เรียกว่าเสนอเองตรวจเอง

3) การตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของพระราชกำหนด การตรวจสอบพระราชกำหนดโดยศาลรัฐธรรมนูญว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น เนื่องจากพระราชกำหนดมีสถานะเป็นกฎหมายดังเช่นพระราชบัญญัติ องค์การที่มีอำนาจตรวจสอบคือ ศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 219 บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจตรวจสอบเพียงว่าพระราชกำหนดที่ฝ่ายบริหารตราขึ้นเป็นไปตามเงื่อนไขตามมาตรา 218 วรรคหนึ่งหรือไม่ กล่าวคือ ได้ตราขึ้นเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องปัดภัยพิบัติสาธารณะหรือไม่เท่านั้น ส่วนเงื่อนไขตามมาตรา 218 วรรคสองที่ให้คณะรัฐมนตรีกระทำได้เมื่อเห็นว่าเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญไม่มีอำนาจเข้าไปตรวจสอบเนื่องจากการใช้อำนาจดุลพินิจของฝ่ายบริหาร แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 185 ให้อำนาจศาลรัฐธรรมนูญเข้าไปตรวจสอบเงื่อนไขการตราพระราชกำหนดได้ทั้งหมด กล่าวคือ ตรวจสอบว่า พระราชกำหนดได้ตราขึ้นเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องปัดภัยพิบัติสาธารณะและเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้หรือไม่ ตามมาตรา 184

4) การยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 291 บัญญัติให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะทุกครั้งที่เข้ารับตำแหน่งหรือพ้นจากตำแหน่ง และตามมาตรา 292 หากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินหรือจงใจยื่นบัญชีอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ มาตรา 295 วรรคสอง ให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาด แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีความเปลี่ยนแปลงในเรื่องการแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน 2 ประเด็น คือ ประเด็นแรก ในมาตรา 259 ที่บัญญัติให้การยื่นบัญชีครอบคลุมถึงคู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และรวมถึงทรัพย์สินที่ผู้

ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมอบหมายให้บุคคลอื่นครอบครองหรือดูแลแทนด้วยไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม และประเด็นที่สอง ในกรณีที่ไม่มีบัญญัติดังกล่าว มาตรา 263 วรรคสอง บัญญัติให้เป็นอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นผู้วินิจฉัย ซึ่งเป็นการลดอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญในเรื่องนี้มาให้ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองแทน

5) การตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของหนังสือสัญญา ตามมาตรา 190 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มิได้ให้อำนาจศาลรัฐธรรมนูญในการวินิจฉัยว่าหนังสือสนธิสัญญาใดจะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาหรือไม่ แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 190 วรรคหก บัญญัติให้เป็นอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญในการวินิจฉัยชี้ขาดว่า หนังสือสนธิสัญญาใดมีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขตไทยหรือไม่ หรือมีผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ผลผูกพันทางการค้า การลงทุน หรืองบประมาณของประเทศอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ด้วย ซึ่งมาตรานี้มีผลจากการที่รัฐบาลในสมัยที่ใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มีการเจรจาเขตการค้าเสรีที่มีผลประโยชน์ส่วนตัวแอบแฝงและทำให้ประเทศเสียประโยชน์ แต่อย่างไรก็ดี บทบัญญัติมาตรา 190 นี้ ทำให้การดำเนินงานของรัฐบาลมีความยากลำบากขึ้น เพราะการเจรจาเกือบทุกเรื่องต้องให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบก่อน

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากปัญหาในเรื่องโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว ผู้เขียนขอเสนอแนะดังนี้

5.2.1 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับโครงสร้างและองค์ประกอบของศาลรัฐธรรมนูญ

ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับองค์ประกอบของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ดังนี้

1) ที่มาของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญควรให้ความยืดหยุ่นกับประชาชนมากกว่าที่เป็นอยู่ที่ฝ่ายตุลาการไม่มีความยืดหยุ่นกับประชาชนในทางใด ๆ เลย โดยให้รัฐสภาในฐานะตัวแทนของประชาชน และเป็นผู้ใช้อำนาจนิติบัญญัติเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการคัดเลือกตุลาการศาล

รัฐธรรมนูญ อย่างเช่นกรณีตุลาการศาลรัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐเยอรมันที่มาจาก การคัดเลือกของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาอย่างละครึ่ง

2) เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญมีความเป็นอิสระ และเป็นกลางอย่างแท้จริง เห็นว่า ควรให้มีการลดจำนวนสัดส่วนของผู้พิพากษาศาลฎีกา ที่จะมาเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจาก 5 คน เป็น 3 คน ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้มีความหลากหลายมากขึ้น และเมื่อผู้พิพากษาศาลฎีกาผู้ใด จะมาดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ผู้เขียนเห็นควรว่าควรมีคุณสมบัติ คือ เคยเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกาและพ้นจากตำแหน่งข้าราชการประจำมาแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ปี เพราะผู้พิพากษาศาลฎีกาปฏิบัติหน้าที่เกือบตลอดชีวิตอยู่ในศาลยุติธรรมซึ่งแนวความคิดแตกต่างกับศาลรัฐธรรมนูญโดยสิ้นเชิง และที่ผ่านมามีปรากฏว่าไม่ค่อยมีผู้พิพากษาที่ยังคงเป็นข้าราชการประจำคนใดต้องการมาเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ เพราะศาลรัฐธรรมนูญเป็นศาลการเมืองมีความเสี่ยงสูงเปรียบเทียบกับศาลยุติธรรมแล้ว ศาลยุติธรรมน่าจะมีความมั่นคงแน่นอนมากกว่า

3) สำหรับตุลาการศาลรัฐธรรมนูญซึ่งมีที่มาจากตุลาการในศาลปกครองสูงสุดนั้น ผู้เขียนเห็นว่าจำนวน 2 คน เหมาะสมแล้ว จากการที่ระบบงานของศาลปกครองต้องวินิจฉัยชี้ขาดคดีในทางกฎหมายมหาชนโดยเฉพาะน่าจะมีส่วนช่วยให้ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดได้สร้างนิติวิธีในทางกฎหมายมหาชนของตนได้ดียิ่งขึ้น แม้การเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดจะมาจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ ฯลฯ ซึ่งไม่อาจจะยืนยันได้ว่าบุคคลเหล่านั้นจะมีนิติวิธีในทางกฎหมายมหาชนก็ตาม การเลือกตุลาการก็ได้เลือกมาจากที่ประชุมใหญ่ของตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเองน่าจะช่วยให้สามารถเลือกสรรบุคคลที่น่าจะมีพื้นฐานความคิดและมีนิติวิธีในทางกฎหมายมหาชนมาดำรงตำแหน่งได้ตามสมควร แต่ที่ผ่านมามีปรากฏว่าไม่ค่อยมีตุลาการในศาลปกครองสูงสุดคนใดต้องการมาเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ เหมือนกันกับผู้พิพากษาศาลฎีกา ดังนั้น จำนวนตุลาการในศาลปกครองสูงสุด จำนวน 2 คน เหมาะสมดีแล้วและเมื่อรวมกับจำนวนของผู้พิพากษาศาลฎีกาอีก 3 คน รวมเป็น 5 คน ทำให้มีผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการทำคำพิพากษามีถึง 5 คน แต่ก็ไม่ได้เป็นเสียงข้างมาก

4) ผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ 4 คน เพื่อให้มีนักกฎหมายมหาชนเข้าไปมากขึ้น เพราะคำวินิจฉัยมีผลกระทบในวงกว้าง จึงต้องมีผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญอย่างแท้จริง เพราะเป็นการคิดสรรที่เปิดกว้าง ไม่ได้จำกัดกรอบให้อยู่แต่เฉพาะวงผู้พิพากษาเท่านั้น จึงเป็นโอกาสที่กว้างขวางมากในการจะได้ผู้ที่มีความเหมาะสมมีแนวความคิดทางกฎหมายมหาชนมีนิติวิธีที่สอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ โดยกระบวนการสรรหาและคัดเลือก แม้ว่า

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 จะกำหนดให้มีจำนวนเพียง 2 คน ด้วยเหตุผลว่ามีการกำหนดคุณสมบัติที่ชัดเจนและกว้างขวางมากขึ้น การกำหนดจำนวนและสัดส่วนใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขขอบเขตอำนาจและหน้าที่ และการลดจำนวนลงก็เพื่อให้มีจำนวนจำกัดเพื่อจะสรรหาบุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญได้อย่างแท้จริงนั้น ตามความคิดของผู้เขียนจากการที่มีการแก้ไขตัวบทให้ชัดเจนมากขึ้นว่าต้องมีความเชี่ยวชาญอย่างแท้จริง ถ้าสามารถหาบุคคลดังที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ได้จริง ๆ โดยปลอดจากการแทรกแซงทางการเมือง น่าจะเพิ่มจำนวนของผู้ทรงคุณวุฒิตรงส่วนนี้ให้มีจำนวนมากกว่า 2 คน คือ จำนวน 4 คน เพื่อให้มีนักกฎหมายมหาชนเข้าไปทำหน้าที่ในจำนวนที่พอสมควรที่จะดุลกับฝ่ายผู้พิพากษาศาลฎีกาและตุลาการในศาลปกครองสูงสุด เพราะที่ผ่านมาคำวินิจฉัยมีผลกระทบต่อในวงกว้างมาก ขนาดส่งผลให้การเมืองเปลี่ยนชั่วคราวได้ด้วยซ้ำ

5) ผู้ทรงคุณวุฒิสถาปนศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์อื่น จำนวน 2 คน เพราะการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในกรณีนี้วัดจากคุณสมบัติของบุคคลที่เคยดำรงตำแหน่งต่าง ๆ เมื่อผู้ร่างรัฐธรรมนูญประสงค์จะให้มิตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่มาจากผู้ทรงคุณวุฒิสถาปนศาสตร์ ด้วย เพื่อให้การวินิจฉัยคดีเป็นไปโดยคำนึงถึงเรื่องการเมือง เศรษฐศาสตร์ และนโยบายของสังคม โดยมีไม่เรื่องทางกฎหมายเพียงด้านเดียว จึงไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญและมีนิติวิธีในทางกฎหมายมหาชนอย่างผู้ทรงคุณวุฒิสถาปนศาสตร์ เพราะต้องการแนวคิดในทางการเมืองการปกครองและการบริหารรัฐกิจเพื่อเข้าไปมีส่วนในการวินิจฉัยชี้ขาดคดี และมีการบัญญัติเพิ่มเติมในส่วนของผู้ทรงคุณวุฒิสถาปนศาสตร์อื่น ซึ่งสาขาสังคมศาสตร์อื่นนั้นไม่มีการบัญญัติอย่างแน่ชัดว่าสังคมนศาสตร์อื่นนั้น คือ สังคมนศาสตร์สาขาอะไร เพราะสาขาคหกรรมศาสตร์ หรือ สาขาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ก็นับเป็นหนึ่งในสาขาสังคมศาสตร์ ดังนั้น ผู้เขียนจึงให้จำนวนของผู้ทรงคุณวุฒิสถาปนศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์อื่น จำนวนเพียง 2 คนเท่านั้น เพื่อยังคงมีไว้ตามเจตนารมณ์ของผู้ร่างรัฐธรรมนูญ

5.2.2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญ

ศาลรัฐธรรมนูญเป็นศาลเฉพาะคดี คือ คดีรัฐธรรมนูญ ซึ่งเจตนารมณ์ของศาลรัฐธรรมนูญนั้นมีขึ้นเพื่อรักษาความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่ให้มีเขตอำนาจในคดีทั่วไปอย่างศาลยุติธรรม อย่างไรก็ตามในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เคยมีคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 24/2543 ศาลรัฐธรรมนูญเคยวินิจฉัยไปในทำนองตีความเพิ่มอำนาจให้กับตัวเองว่าคดีที่เกี่ยวกับการออกกฎหมายขององค์กรอิสระ (คณะกรรมการการเลือกตั้ง) อยู่ในอำนาจของศาล

รัฐธรรมนูญ ซึ่งไม่ถูกต้องเพราะไม่ว่าจะเป็นฝ่ายบริหารหรือองค์กรอิสระจะมีลักษณะการใช้อำนาจ 2 อย่าง คือ การใช้อำนาจตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญอย่างหนึ่ง และการใช้อำนาจตามกฎหมายอื่น เช่น พระราชบัญญัติอีกอย่างหนึ่ง ดังนั้น หากเกิดปัญหาที่เกิดจากการใช้อำนาจตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญจึงอยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ แต่ถ้าปัญหาเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายอื่น ไม่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ เป็นอำนาจของศาลปกครอง

ต่อมามีคำวินิจฉัยใกล้เคียงๆ กัน คือ คำวินิจฉัยที่ 25/2543 ว่า การออกกฎขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (คณะกรรมการการเลือกตั้ง) ไม่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งวินิจฉัยคนละอย่าง ทั้งๆ ที่องค์กรที่ออกกฎ คือ องค์กรเดียวกัน (คณะกรรมการการเลือกตั้ง) ชื่อเท็จจริงก็อย่างเดียวกัน แปลว่าศาลรัฐธรรมนูญตีความตามอำเภอใจ ไม่มีมาตรฐาน ไม่มีบรรทัดฐาน อีกประการหนึ่งคือ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญมีผลผูกพันทุกองค์กร หากวินิจฉัยแบบนี้จะให้ทุกองค์กรผูกพันได้อย่างไร ทำให้ศาลรัฐธรรมนูญขาดความน่าเชื่อถือ

ดังนั้น อำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญผู้เขียนเห็นว่าควรจำกัดอยู่เฉพาะเรื่องดังต่อไปนี้

1) รักษาความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ โดย

1.1) ควบคุมตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของพระราชบัญญัติและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่ตราโดยฝ่ายนิติบัญญัติทุกฉบับ ซึ่งเป็นการควบคุมทั้งก่อนประกาศใช้เป็นกฎหมายและหลังประกาศใช้เป็นกฎหมายแล้ว เพื่อมิให้บทบัญญัติของกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และไม่เกิดช่องว่างให้มีการออกกฎหมายที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญหลุดรอดออกไปใช้บังคับได้

1.2) ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของพระราชกำหนดที่ตราโดยฝ่ายบริหาร พระราชกำหนดที่ตราโดยฝ่ายบริหารศาลรัฐธรรมนูญควรที่จะมีอำนาจตรวจสอบเพียงเงื่อนไขของการตราเท่านั้น เงื่อนไขเช่นว่านั้น คือ ตรวจสอบว่าพระราชกำหนดนั้นตราขึ้นเพื่อที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องปัดภัยพิบัติสาธารณะหรือไม่ เท่านั้น ส่วนว่าพระราชบัญญัตินั้น ๆ จะได้ตราขึ้นเพราะเหตุผลว่าเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้หรือไม่นั้น ควรให้เป็นดุลพินิจของคณะรัฐมนตรีอย่างเช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เพราะหากเป็นกรณีที่ไม่มีความจำเป็นที่จะตราพระราชกำหนดแต่ฝ่ายบริหารใช้อำนาจตราพระราชกำหนดโดยอ้างกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ ฝ่ายบริหารก็มีความ

รับผิดชอบทางการเมือง และในทางรัฐสภาอยู่แล้ว หากศาลรัฐธรรมนูญใช้อำนาจตรวจสอบไปถึง จะเป็นการขัดกับหลักการแบ่งแยกอำนาจ

2) คุ่มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

เนื่องจากสิทธิและเสรีภาพของประชาชนบัญญัติโดยรัฐธรรมนูญ ดังนั้น การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน จึงเป็นหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญโดยตรง เมื่อบัญญัติในรัฐธรรมนูญจึงเป็นส่วนหนึ่งของรัฐธรรมนูญ เพราะต้องการให้รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดที่ได้รับการเคารพ ศาลรัฐธรรมนูญจึงเป็นหลักประกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ก็จะต้องว่า ด้รักษาความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญไว้ด้วยนั่นเอง

ส่วนอำนาจในการวินิจฉัยในเรื่องอื่นๆ นอกจากเรื่องดังกล่าวข้างต้น ควรให้เป็นอำนาจของศาลยุติธรรม ศาลปกครอง และองค์กรอื่นซึ่งมีหน้าที่ เพราะถ้าหากให้ศาลรัฐธรรมนูญสามารถมีอำนาจวินิจฉัยได้ทุกเรื่องก็เท่ากับว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะเป็นผู้บัญญัติรัฐธรรมนูญเสียเอง โดยเฉพาะกรณีการวินิจฉัยว่าบุคคลหรือพรรคการเมืองใช้สิทธิและเสรีภาพในทางการเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เมื่อศาลรัฐธรรมนูญเข้าไปยุ่งกับการเมืองจนสามารถทำให้การเมืองเปลี่ยนชั่วคราวได้ การเมืองก็จะเข้ามาแทรกแซงศาลรัฐธรรมนูญและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้ ความเป็นอิสระและความเป็นกลาง ความบริสุทธิ์ยุติธรรมอาจถูกเคลือบแคลงสงสัย ศาลรัฐธรรมนูญจึงควรมีหน้าที่เพียงคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเท่านั้น

3) การตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของหนังสือสัญญา รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 190 วรรคหก บัญญัติให้เป็นอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญในการวินิจฉัยชี้ขาดว่า หนังสือสนธิสัญญาใดมีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขตไทยหรือไม่ หรือมีผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ผลผูกพันทางด้านการค้า การลงทุน หรืองบประมาณของประเทศอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ด้วย ซึ่งมาตรานี้ ทำให้การดำเนินงานของรัฐบาลมีความยากลำบากขึ้น เพราะการเจรจาเกือบทุกเรื่องต้องให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบก่อน จึงควรมีการแก้ไขให้การดำเนินงานของรัฐบาลมีความคล่องตัว โดยไม่ต้องให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบทุกเรื่อง